

Engene blev det sidste Læs Hø kørt hjem i et lystigt Optog. Læsset var pyntet med Guirlander af Engblomster, og oven paa det sad Kvinderne i deres store Solhatte. En af dem kørte Hestene, som havde Blomsterkæder hængende om Halsen. Ved Siden af gik Mændene med River og Høtyve over Skuldrene. Da de opdagede Doktorfamilien i Lysthuset og saae Børnene vinke, svingede de med Huerne.

I det samme kom Kirstine Pige ud med den Besked til Povl Gaardbo, at der var kommen en Mand, som gerne vilde tale med ham.

»Hvem er det?«

»Jeg kender ham ikke. Han er ikke her fra Egnen. Og han vil ikke sige sit Navn.«

»Er det en Syg?«

»Jeg veed det ikke rigtig. Han er vist kommen gaaende fra Randers.«

Men nu kom Hedvig styrtende ud. Hun havde været inde i Køkkenet for at hente et Par Tallerkener. Barnet var ganske hvid i Ansigtet af Optagethed og raabte paa lang Afstand:

»Far! . . . Mor! . . . Farbror Johannes er kommen!«

»Hvad er det for Narreri!« raabte Faderen og tog hende haardt i Skuldren. »Hvor kommer du paa de taabelige Tanker!«

»Av, Far! Jeg kender da nok Farbror Johannes.«

Povl og Meta stirrede længe paa hinanden, mens